

НОВА ЕВРОПА

NEUES EUROPA
BERLIN W 56, POSTBOX 22



СЪДЪРЖАНИЕ:

Хитлеръ или Сталинъ? . . .	2
Сжичност на системата на бол- шевишкия тероръ	6
Разбулената картина.	8
Английското министерство на лъжиятъ	10
Кратки вести отъ Америка. .	13
Мюнхенъ — бждещиятъ опе- ренъ градъ на Европа . . .	14

Хитлеръ или Сталинъ?

Национал-социализмътъ срещу капитализма и болшевизма

Човѣчеството си спомня, че въ испанската гражданска война повратнитѣ сили дадоха първото сражение на новитѣ възродителни тенденции въ Европа. Трѣбва да се признае, че и въ тая жестока борба, поради неспособностъ и липса на далновидностъ, тия сили действуваха разкъсано, докато възходящитѣ сили действуваха решително единно.

По-късно, когато европейскитѣ отношения навлѣзоха въ една нова фаза и, когато стана ясно, че Германия нѣма да odstѣпи отъ своитѣ позиции противъ постановленията на Версайския договоръ, тия повратни сили, макаръ да претърпѣха първия неуспѣхъ още въ Мюнхенъ, дадоха достатъчно доказателства, че търсятъ само време, за да организиратъ своя фронтъ. Най-напредъ, вътре въ собственитѣ имъ страни, една близка война за запазване на европейското статукво, не бѣше твърде популярна. Социалнитѣ противоречия въ тия страни бѣха толкова изострени, щото народитѣ никакъ не бѣха очаровани отъ подобна възможностъ. Единствена Съветска Русия стоеше, като че ли готова да даде своята подкрепа на тия повратни сили, за да сломи Германия. Това ясно пролича по време на разрешаването на Судетския въпросъ, когато Русия бѣ готова да даде най-големъ въоръжена подкрепа на бившата чехословашка държава. За нейно съжаление, западнитѣ сили тогава, като че ли, не желаеха да приематъ болшевишката помощъ, защото тя еднакво плашеше и собственитѣ имъ народи. Западнитѣ демокрации схващаха, че една съветска помощъ винаги ще бѣде единъ мечъ съ две остриета и, че въ удобния моментъ, тая помощъ може да се превърне въ единъ вжгленъ, който да разжари пожаритѣ на нови социални революции и бунтове.

Полоситѣ на политическото мислене

До избухването на новата европейска война презъ 1939 год. болшевизмътъ представля-

ваше отъ себе си лѣвиятъ полюсъ въ политическото мислене на свѣта, а демократията представляваше дѣсниятъ. Отъ тия два полюси тѣ взаимно се обстрелваха въ продължение на повече отъ 20 години, безъ да пристѣпятъ къмъ генерално разчистване на своитѣ смѣтки. Но, ако капитализмътъ, чрезъ своето последно развитие, вече водѣше къмъ убиване на естественитѣ извори на живота, сѣщата опасностъ носѣше и болшевизмътъ. Ние видѣхме, че болшевишката революция започна съ разрушения. Очакваше се, че следъ тия разрушения, че следъ приключването на революционния периодъ, ще настѣпи граждански миръ и национално спеление, въ името на новия социаленъ идеалъ, който носѣше болшевизма и чрезъ който, той се противопоставяше на заглѣзващия капиталистически порядъкъ. Но вмѣсто да видимъ едни бързи придобивки, които да дадатъ една нова обстановка на човѣшкия животъ, ние наблюдавахме, презъ цѣлия периодъ отъ свѣтовната война до днесъ, една постоянна вътрешна война и то съ кого? Капиталистическата класа бѣ свалена още презъ 1917—18 год. Почти цѣлата нѣкогашна привилегирована придворна аристокрация бѣше унищожена. Революцията унищожитвърде много придобивки, но всичко това, въ края на крайщата, можеше да ѝ се прости, ако срещу разрушението бѣше представила и своитѣ дѣла. Ние видѣхме, че Ленинъ прокламира „Непа“ и свърши съ него. Резултатътъ бѣше много плачевенъ. Следъ „Непа“ дойдоха совхозитѣ на Потемкинъ, за да свършатъ като една форма на държавенъ капитализъмъ. Най-сетне трѣбваше да дойдатъ и колхозитѣ, за да завършатъ съ трудово-стопанската кооперация и съ признаването на часната собственостъ.

Защо бѣше всичко това? Коя сила наложи тая вътрешна катастрофа на единъ режимъ?

Най-напредъ злото лежи въ това, че огромниятъ руски народъ, съ своя специфиченъ

битъ, духъ и култура, трѣбваше да стане единъ обектъ на една жестока лаборатория, въ която бѣ подложенъ на опита, какъ да се нагоди живота му съобразно книжнитѣ тезиси на една еврейска социалъ-икономическа доктрина, каквато бѣше Марксъ-Лениновата доктрина. Трѣбваше да се убие религиозното чувство на най-религиозниятъ народъ въ свѣта; трѣбваше да се унищожи семейството и, чрезъ свободната любовъ да се дойде до свободния развратъ, та чакъ следъ това да се възвърнатъ отново къмъ естествения извори на живота; трѣбваше да се води война цѣли 22 години съ рускитѣ селяни, за да се „превъзпитатъ“ и отъ селяни, отъ русняци, да се превърнатъ въ нѣщо друго, но не и въ русняци; да станатъ напр. пролетарии, но не и собственици-земедѣлци и пр. и пр. Колко сръдства, колко сили и колко богатства погребата жестока болшевишка лаборатория, въ която работѣха само манияци, доктринери, дилетанти, авантюристи и честолюбци!

За свалянето на капиталистическия строй въ Русия, който впрочемъ бѣше грохналъ отъ самосебе си, трѣбваше да паднатъ 30 милиона хора. Колко хора, обаче, паднаха не при свалянето, а при опита да се закрепи новия болшевишки строй? И защо, впрочемъ, въ Русия неможа да се постигне тоя класовъ и граждански миръ въ продължение на толкова години, когато никой не пречеше на Русия въ нейното вътрешно строителство? Тя бѣше се така оградилъ, че никой не можеше да влѣзе вътре, за да види какво става въ нея, а отъ друга страна и никой не можеше да излѣзе, за да види какъ живѣятъ хората изъ другитѣ страни. Какъ можа напр. Адолфъ Хитлеръ да обедини, въ продължение само на 7 години, германския народъ въ всичкитѣ му социални съставки, тогава, когато на Германия се пречеше отъ всички страни?

Злото въ Русия идѣше отъ основнитѣ грѣшки на Марксъ-Лениновата теория, както и отъ по-сетнешната практика.



Двата свѣта се разминаватъ и отминаватъ

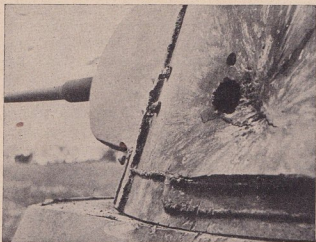


Foto: Atlantic

Наистина грамадни танкове, но само желязо . . .

Болшеvizмът отрече всички културни придобивки на човъчеството, като ги постави под единъ общъ знаменателъ — капиталистически придобивки, безъ да бѣ способенъ да даде едно ново социално и културно строителство. Болшеvizмът насочи своя ударъ върху естествениятъ основъ на живота, като семейството, самоинициативата, т. е. борческото начало у човѣка и основниятъ инстинкти, които обуславяха неговото биологическо развитие, бѣха сметени като понятия отъ лексикона на „боржуазното мислене“ и, вмѣсто тѣхъ, бѣха провъзгласени като свещени и неотмѣними принципитѣ на една своеобразна икономическо теория, споредъ която всичко е „результатъ на действието на икономическитѣ сили“.

Ясно е, че отъ едно погрѣшно начало ще се стигне и до съвсемъ погрѣшни изводи и резултати.

Но, когато расовитѣ и националнитѣ проблеми бѣха замѣнени съ социалнитѣ, като социалнитѣ бѣха поставени дори надъ расовитѣ и националнитѣ, то болшеvizмът не можа да си даде смѣтка, че именно националнитѣ и расови особености, мимо всѣкаква предвзетостъ, ще унищожаватъ всѣко доктринерно недомислие.

Отъ пѣлия тоя идеенъ хаосъ най-добре се възползуваха евреитѣ. Въпрѣки, че тѣ, въ границитѣ на Русия да се считаха правовѣрни марксиста, които не държеха на националния си и расовъ произходъ, тѣ си оставаха евреи. Идеиниятъ хаосъ бѣше много ловко използванъ за целитѣ на велико-

еврейската идея, а социалната анархия и безправие послужиха именно за денационализирането и расово утѣпяване на една голѣма нация, каквато е руската нация. Цѣлата административно-политическа конструкция на болшеvizма се превърна въ една бездушна и жестока система за господство на държавата надъ народа. Съветската държава стана най-жестокиятъ врагъ на руския народъ. Облагитѣ падаха като благоволение само върху главитѣ на 4 милиона функционери на комунистическата партия, които имаха за задача да крепятъ строя.

Националъ-социализмътъ започна съ строителство и продължава да строи

Презъ това време, обаче, въ Европа се зараждаха нови народни движения. Тѣ се родиха като отрицатели и на капитализма и на болшеvizма. Тѣзи движения бѣха националъ-социализма и фашизма безъ да споменяваме и други движения, които малко или много, носѣха сѣжитѣ основни тенденции въ себе си.

Националъ-социализмътъ отричаше и отрече капитализма, като една вече остарѣла и несвършенна форма, която поставише интереситѣ на капитала надъ интереситѣ на хората. Националъ-социализмътъ отрече принципитѣ на тоя порядъкъ, като отхвърли златото и на негово мѣсто постави труда; на класовиятъ и съсловенъ строежъ на либерално-демократическата държава, националъ-социализмътъ противопостави народната общностъ и социалната политика постави не на класовата борба и съсловна умраза, а върху взаимомощията и върху чувството на дългъ къмъ националната общностъ. Не държавата, не и интереситѣ на отдѣлната личностъ, а интереситѣ на нацията станаха върховниятъ принципъ, въ името на който трѣбваше да се изгради националната твърдина.

Националъ-социализмътъ отхвърли комунизма, най-напредъ заради това, че той бѣше една скрита мрежа, изкусно изплетена отъ единъ еврейски мозъкъ, а следъ това, че принципитѣ на комунизма водѣха къмъ погиване на отдѣлнитѣ нации, къмъ деполитизиране на народитѣ, къмъ нѣкаквъ си интернационализъмъ и къмъ отричане на всичко

онова, което човъчеството бѣ придобило въ своето историческо съществуване. Националь-социализмътъ отрече болшевиизма заради това, че той обезправи отѣдѣната личностъ, като и отне правото на самоинициатива и притежание; отрече болшевиизма заради това, че той нанесе атентатъ върху семейството, морала и религията на хората, най-сетне, той отрече и самата практика на болшевиизма, защото тя не даде нищо разумно и не дойде до никаква „нова култура“.

Когато двата полюса на човѣшкото политическо мислене се заемаха отъ болшевиизма и капитализма, респ. демокрацията, новитѣ възходящи движения заеха пълното пространство между двата полюса. Въ началото двата полюси слизаха често пѣти въ гласно и негласно споразумение за борба противъ „междинитѣ“ движения. Но, за ужасъ и на двата полюси, тия движения не само, че не бѣха унищожени, но така се разрастнаха, че станаха по-мощни и отъ двата полюси. Въ началото на тая война, тѣзи движения нанесоха своя смъртоносенъ ударъ надъ дѣсния полюсъ. Той сега вече не лежи въ Европа, а въ Америка. Днесъ тия движения нанасятъ своя ударъ върху лѣвия полюсъ. Развитието ще доведе до тамъ, че лѣвиятъ и дѣсниятъ ще се покриятъ, за да станатъ единъ полюсъ. Другиятъ полюсъ, ще се земе отъ новитѣ движения. Така е въ свѣта на идеитѣ, така е и въ свѣта на действителнитѣ факти.

Болшевикитѣ и до сега управляваха безъ волята на руския народъ

Отъ 1917 год. до днесъ болшевикитѣ въ Русия не можаха да намѣрятъ начинъ да покажатъ на свѣта, до каква степенъ тѣхното строителство е въ съгласие съ волята на руския народъ. Адолфъ Хитлеръ не се поколеба още въ самото начало да покаже на свѣта, какъ неговиятъ народъ посреща идеитѣ му и мѣроприятитя му. Докато болшевиизмътъ изграждаше най-страшни бариери предъ очитѣ на човъчеството, за да не покаже какво се криеше задъ тия бариери, Адолфъ Хитлеръ широко разтваряше вратата на Германия за всѣки погледъ. Въ това време, пъкъ, демократицѣ, фалшифицираха най-безскрупулновота и волята на своитѣ народи, за да покажатъ на свѣта, че тия народи сѣ въ съгласие

съ тѣхната система. До като и въ единия и въ другия секторъ царуваше лъжата, заблудата, изборни машиниции, срамни изборджийски прийоми, насилие надъ съвестъ и воля, подкупи, заплахи и тероръ — въ Германия трудътъ и волята на германския народъ бѣха освободени отъ оковитѣ на това мракобѣсие и мжжеството и доблестъта станаха единственитѣ добродетели и двигатели на новото политическо строителство на Германия.

До като въ Русия се започна съ разрушаване — въ Германия националь-социализмътъ започна съ строежъ; до като въ Русия класовата борба остана като единственъ двигателъ на живота, за да не може да се стигне до вътрешно консолидиране, националь-социализмътъ донесе пълненъ вътрешенъ социаленъ миръ и пълно национално сепление; до като болше-



Баща и синъ

Бащата: Бъди щастливъ, Алексей, защото, може би, ще бъдешъ пленникъ на германскитѣ селяни, при които и азъ бѣхъ презъ 1915 год.!

визмът водеше руския народът от катастрофа към катастрофа и от страдание към страдание, национал-социализмът поведе народа към възход, към интензивен труд и към едно ново възпитание. Докато болшеvizмът сочеше народните страдания като знак на „райването на ново класово съзнание“, национал-социализмът прие народните страдания като свое знаме и, въ името на тях, тръгна на поход срещу всички зли сили, които застрашаваха съществуването на германския народ.

Болшеvizмът беше само разрушение

И все пак, ако това, което ставаше в Русия, си беше останало само „руска работа“, човечеството можеше да остане спокойно и да остави руския народ сам да се пържи в собственото си масло. Но, болшеvizшка Русия, още в периода 1929/30 год. — периодът на най-тежка стопанска криза, се яви не като спасител на Европа, а като враг № 2 със своя прочут „дъмнинг“, когато хвърли по европейските пазари огромни количества жито, за да доубие стопански земеделските страни. Тогава още Русия се самоизключи като член на едно европейско обществие.

Въ замяна на това, още щом дойде национал-социализмът на власт през 1933 год. той не отиде да доубие стопанствата на

тия страни, а напротив, чрез една нова система на международни договори за стокообмен, съживи тия стопанства и предпази народите им от пълна стопанска катастрофа. Това могат да го потвърдят всички страни въ Европа, а най-вече югоизточно-европейските народи.

При това положение кого трябва да предпочете Европа? Хитлеръ или Сталинъ? Национал-социализма ли, или болшеvizма?

Нова Европа иска Хитлеръ — тя не иска Сталинъ!

Трябва тутакси да добавим, че днес, Европа не е поставена пред дилемата или — или. Национал-социализмът няма задача да се налага на коя и да е страна. Германия респектира онова, което е осветено от историята. Всеки народ е суверен и има суверенно право да урежда своите вътрешно-политически отношения така, както сам разбира. От всеки народ въ Европа се иска само, да се чувствава като член на европейската общност и доброволно да сътрудничи на тая общност. Затова схващане болшеvizмът нито беше уместен, нито пък се е и стремил към подобно положение. Той се роди като враг на Европа, живя като враг и днес загива като последен враг на Европа.

Същност на системата на болшеvizшкия терор

„Аз не знам да ли сега имам работа с една лудница, която се ръководи от затворници или от затвор, управляван от луди.“

Граф Брокдорф Ранцау — 1922 г.
германски посланик в Москва.

Когато на 7 юлий 1941 год. германските войски проникнаха дълбоко навътре в съветската територия, те се натъкнаха на една тежка съветска позиция от бункери. Неприятелът съдеше околна земя да е широка 7 метра здраво укрепена. Съветски войници стоаха по наблюдателнището и не позволяваха на германската пехота да се приближи. Затова пехотата бе принудена да потърси помощта на нападателните бойни самолети.

Едва след хвърлянето на сръдно-калибрени бомби, излязоха около 30 души, които се предадоха и разказаха, че въ бункера се намират още 300 други войници, които били възпирани на силата от двама политически комисари да напуснат позицията. И чак след едно ново нападение на германските самолети, които хвърлиха бомби от най-тежък калибър, тези войници излязоха от бункера и се предадоха.

Тази случка разкри твърде ясно естеството на руската съпротива и, освен това, говори за вътрешното състояние на болшевишката система изобщо. Едва, след като на съветският войници се удаде да разстрелят политическият комисари, те прекратиха безсмислената съпротива.

Още Ленин нѣкога бѣше казалъ, че „болшевикитѣ могатъ да победятъ въ гражданската война, само съ помощта на системата на политическият комисари“. Отъ тогава още, политическият комисари представляватъ грѣбнака на болшевизма въ армията и въ цѣлия общественъ животъ на Съветитѣ. Те бѣха тѣзи, които убеждаваха войницитѣ, че германцитѣ не държели пленници, а разстрелвали всѣки плененъ неприятелски войникъ. На това се дължи и обстоятелството, че германскитѣ войници, често пѣти, намираха съветски авиатори, слѣзали съ парашути, съ куршумени рани въ слѣпнитѣ очи или въ областта на сърдцето. Тѣзи хора сѣ се самоубивали още въ въздуха, за да избѣгнатъ „очакващата ги участъ“, ако попаднатъ живи въ германски ръце, защото така имъ бѣ внушавано отъ тѣхнитѣ политически комисари.

Отъ тѣзи нѣколко случаи проличава една система на физически и духовенъ тероръ, непонятна за външния наблюдателъ. И точно тази система на тероръ представлява

сѣщността и основата на болшевишкия режимъ.

Евреинътъ Карлъ Марксъ, който положи и теоретическитѣ основи на класовата борба, създаде и учението, че „моралътъ и нравствеността сѣ понятия, които сѣ измамѣни отъ богатитѣ, за да подтискатъ беднитѣ“. Споредъ него, решителна роля играе богатството, т. е. капитала, а моралътъ и нравствеността сѣ само „маскировка“, измислена отъ имотнитѣ, за да гарантиратъ по-добре своята сигурностъ.

Тѣй като пѣкъ моралътъ и нравствеността сѣ въ тѣсна връзка съ религията, Ленинъ побърза да добави, че, „религията е опиумъ за народитѣ“.

Има само два начина по които можѣ да се основе и поддържа едно господство: нравственостъ или тероръ. Значи, или трѣбва да бѣде убеденъ оизи, отъ когото се изисква послушание или това послушание ще се поддържа чрезъ страхъ отъ наказание.

Тѣй като болшевизмътъ, като най-крайно проявление на марксизма, е отдавна изоставилъ нравствеността като сръдство за поддържане на дадено господство, то, не му остана нищо друго, освенъ да пригърне терора. И болшевизмътъ проведе това съ една горчива последователностъ.

Въ своитѣ стопански отношения болшевизмътъ премахна часната собственостъ въ Ру-



Трупове, трупове и трупове неразрушимиятъ паметникъ на болшевишката жестокостъ

сия; отнета бѣ всѣка възможност на отдѣлна индивид да действува на своя отговорност и по своя инициатива. На мѣстото на личната отговорност се създаде една система, при която безогледният инициаторъ и спашениятъ робъ трѣбваше да гарантиратъ успѣхитъ на народното стопанство. Мизерията, която причини тая система въ Съветска Русия, не може да бѣде описана въ рамкитъ на тази статия.

Въ държавния механизъмъ терорътъ се изразяваше въ безскрупошно премахване на всѣки, който не искаше да стане безволно оръдие въ рѣцетъ на съветската бюрокрация. По тази причина сѣ били отстранени, тайно или явно, хиляди политици, дипломати и др. висши чиновници.

Съветският тероръ, обаче, достигна най-остарата си форма въ самата съветска армия, сѣщата тази армия, която днесъ е противопоставена на германския войникъ.

Въ първитъ дни на настоящия походъ, германцитъ бѣха изненадани отъ борческия духъ и упоритостъ, които проявиха съветскитъ войници, но твърде скоро тайната бѣ разбулена и всички разбраха, че само безчовѣчниятъ

тероръ на политическитъ комисари караше съветскитъ войници да напръгватъ и последнитъ си сили за съпротива.

Сѣбитията въ скоро време ще ни поучатъ доколко терорътъ ще помогне на болшевиизма. Едно е ясно, че на съветскиятъ войникъ, който е принуденъ на сила да се бие, е противопоставенъ германскиятъ войникъ, силата на когото лежи съвсемъ на друго мѣсто. Германскиятъ войникъ се бие съ вътрешно убеждение, а не защото политическиятъ комисаръ стои задъ гърба му съ зареденъ пистолетъ. При походите на западъ, северъ и югъ, непосредственитъ чуждестранни наблюдатели се убедиха, че бойниятъ моралъ и духъ на германския войникъ, до голѣма степенъ, му осигуриха надмощие надъ всѣки противникъ.

Сега, въ боеветъ на изтокъ, се изправятъ отъ една страна бойниятъ моралъ и духъ на германския войникъ, а отъ друга страна — терорътъ, чиято жертва е самиятъ съветски войникъ. Изходътъ отъ тази война ще покаже, коя отъ дветѣ системи ще бѣде по силна: системата на нравствеността ли — или системата на терора.

Разбулената картина

Първитъ дни и седмици отъ борбата срещу болшевиизма донесоха и първитъ хиляди неопровержими доказателства за опасността, която грозеше Европа. Стана съвсемъ ясно отъ какво варваризиране Фюрерътъ спаси нашия континентъ, чрезъ своето навременно решение.

До сега, може би, все имаше мѣсто за споръ върху болшевиизма и болшевишката опасностъ, днесъ, обаче, е изключенъ всѣкакъвъ споръ, защото се разкриха предъ очитъ на свѣта необорими факти и доказателства изъ болшевишката действителностъ и тия факти и твърдения бѣха провѣрени и доказани отъ хиляди свидетели и много чужди неутрални допистници.

Десетилѣтия наредъ болшевишкитъ водачи-евреи най-старателно забулваха истината по отношение онова, което ставаше въ Русия.

Никой не можеше да проникне въ подробноститъ на тази истина, освенъ съ съответното разрешение на съветскитъ водачи. Единъ день, обаче, случайни посетители, и при това добре възпитани марксиста, които се считаха за благонадеждни, разкриха тази истина съ следното изречение:

„Та то не е никакъвъ рай — то е истински адъ и ние бихме предпочели да живѣемъ въ германски затвори, отколкото на „болшевишка свобода“; по-добре въ германски „адъ“, отколкото въ този съветски „рай“.

Впрочемъ, тѣзи първи политически свидетели бѣха низвергнати и тѣ загинаха въ шумния океанъ на съветската пропаганда. Това, което стана съ тѣхъ нѣкога, това не можеше вече да се повтори днесъ съ хиладитъ свидетели, които се явиха сега като много желани гости въ съветския „рай“. Днесъ тия сви-

детели не се оставят да бждат разведжани отъ „Интурист“, така, както иска съветската пропаганда.

Тъзи стотици и хиляди свидетели видѣха много повече отъ ония гости, които на времето служба волно или неволно на съветската пропаганда. Тѣ видѣха нѣщо много повече отъ едно реномирано кооперативно хазийство и много повече отъ прехваленитѣ Потемкинови колхозни заводи. Тѣ виждатъ и ни описватъ, вече като очевидци, единъ страхотенъ упадъкъ, нареченъ кумунизмъ и едно кърваво варварство, наречено болшевизмъ. Тѣ виждатъ мизерията въ селата и разрушенията въ градоветѣ. Тѣ виждатъ окончателното закрѣпостяване на личността и нахалния вой на една диктатура, ржководена отъ еврейска подстрекателна сганъ. Тѣ виждатъ една невежа и безсилна маса отъ народъ, която вѣрваше на комунизма, защото не познаваше нищо друго на свѣта, освенъ херметически заключената съветска действителност, кждето царѣше само злото, невежеството, робството и т. н. Никой не можеше да излѣзе вънъ отъ тази така грижливо прикривана действителност, освенъ взаимно наблюдаващитѣ се агенти и поеврейченото правителство отъ Кремль. За тѣхъ и за тѣхното поведение въ чужбина служба като залогъ тѣхнитѣ семейства, родители, братя и сестри.

Днесъ, обаче, пада вчалтъ отъ грижливо забуления образъ на болшевиизма. Той се самоизобличава предъ насъ съ глада въ градоветѣ, принудителния трудъ въ селата, съ кървавия тероръ на Г. П. У., съ кочинитѣ, които минаватъ за човѣшки жилища и съ упадъка на едно население, чието „културно ниво“ бѣ опредѣлено, неотдавна отъ московското радио, като недостигаемо. Този болшевизмъ се самодемаскирва съ безнадеждната апатия на разпадащитѣ се градове, съ животинското затѣляване на селата и най-сетне, съ единъ шандартъ на живота, който би билъ възможенъ само чрезъ грижливото насаждане на невежеството по отношение на това, какво представлява въ една страна човѣшкото съществуване.

Благодарение на това съзнателно поддржане на невежеството, днесъ на съветскиятъ гражданинъ му липсва всѣкава възможностъ за сравняване на собственото си положение



Foto: Scherl

Какво ли означаватъ усмихнатитѣ лица и тия парчета хлѣбъ?

съ това на народитѣ отъ другитѣ страни, за да види на какво ниво се намира той. Той никакъ не може да си представи сега, че има страни, кждето работници и чиновници иматъ такива нѣща, такива удобства и такива социални придобивки, за каквито съветскиятъ гражданинъ не може дори и да си мечтае. Но всичко това той не го знае, защото болшевишката сатрапия години наредъ му е внушавала, че работницитѣ изъ другитѣ страни сѣ били само „роби“, подхвърлени на „безбожна“ експлоатация, а той, съветскиятъ гражданинъ — „блаженствува въ своя комунистически рай“.

Може би, съобщенията за болшевишкитѣ жестокости въ миналото да сѣ сѣ виждали преувеличени нѣкому, когато се избиваха водачитѣ на интелигенцията, когато се „ликвидирваше съ Бога“, когато се избиваше духовенството или пъкъ, когато се съобщаваше за мизерията на детския животъ, за гладуването на селянитѣ въ нѣкъ богатата руска земя, и пр. Сега, обаче, тѣзи жестокости се потвър-

ждават от безброй свидетели. Тъ сега вждат, че това не е било само въпрос на миналото. Описанията за жестокостите в Дубно, Лемберг и др. мѣста доказват, че болшевиизмът, както в миналото, така и сега, е изтъкан само от кървожадност. Всички свидетели видѣха съвсемъ ясно сега картината на болшевишката действителност, видѣха какво представлява отъ себе си „рая на децата“, „родината на работниците и селяните“ и на „прогресивното социално държавничество“.

Адолф Хитлеръ, въ своята книга „Моята борба“ изтъква на едно мѣсто, какъ еврейското владичество превръща народите въ робски подчинени маси. „Най-страшниятъ примѣръ отъ този родъ“, пише той, „представлява Русия, където бѣха избити съ фанатична дивостъ, отчасти чрезъ нечовѣшки мѣждения, а отчасти изоставени на гладна смъртъ, 30 милиона души, за да се осигури господството на една група еврейски достав-

чици или борсови бандити надъ единъ голѣмъ народъ“.

„Краятъ, обаче“, добавя той, „е не само краятъ на подтисничеството, но и край на самите палачи. Следъ смъртта на жертвата, рано или късно, идва и смъртта на самия мѣчителъ“.

Тѣзи думи Адолфъ Хитлеръ каза преди 20 години.

И, сега се стигна до тамъ: милиони свидетели, които прозрѣха ясно истината въ думите на Фюрера, му благодарятъ, че той, въ последната минута, но все пакъ на време, ги призова за борба срещу вампира на Европа, срещу онзи изродъ човѣшки, когото Рузвелтъ, Кнокъ, Моргантау и Барухъ призоваха за „спасението на християнската цивилизация отъ германското езичество“, подъ благословието на първия католически църковенъ водачъ на империята, кардиналъ Хинслей и подъ молебствията на всерхристиянския върховенъ архиепископъ отъ Кентъбъри.

Английското министерство на лъжитѣ

Касае се за английското министерство на информацията, което се прочу въ цѣлъ свѣтъ съ своите лъжливи съобщения. Ние мислимъ, че тая служба даде вече достатъчно доказателства, за да не се нарича министерство на информацията, а министерство на лъжитѣ, тъй като тя нѣма задача да освѣтлява, да осведомява, а да лъже и да заблуждава.

Пораженията, които англичаните претърпѣха по суша, не можеха да се прикриватъ за дълго време. Тѣй или иначе, тѣзи загуби все можеха нѣкакъ си да се провѣрятъ и рано или късно тѣ излизаха на яве. Сжщото стана и съ английските морски загуби. И тѣ не можеха да се прикриватъ дълго време отъ очите на свѣта, затова английското адмиралтейство усвои практиката да признава тия загуби постепенно, но не всичките, разбира се. Въ замѣна на това пъкъ, англичаните се впуснаха съ сжщите срѣдства и методи въ въздушната война. Въ тая война е много трудно да се опровергаватъ различни фантастични твърдения и измислици. Много лесно е, напр. да се обърне една германска победа въ пора-

жение. При едно сражение, въ което англичаните загубватъ напр. 20 самолета, а германците — 2, много лесно е за английското министерство на лъжитѣ да ги превърне въ 20 германски и 2 английски. Мжжно могатъ да се намѣрятъ опровержения за една подобна лъжа и то предимно за широката маса отъ всѣки народъ, която се осведомява само отъ съобщенията за тия събития отъ английската радио-служба. И, ако лъжи, подобно на тия: „английските кралски въздушни сили направиха на пухъ и прахъ берлинските гари“ и пр. могатъ много лесно да бждатъ разбулени, чрезъ анкетата на неутрални лица въ Берлинъ, върху крилата на фантазията и съ помощта на пропагандаторските измислици, може много лесно да се лети надъ „обширни неприятелски индустриални области“ и да се върви отъ блѣфъ къмъ блѣфъ.

Англичаните вече лъжатъ по традиция. Лъжата имъ остана като най-голѣмата военна добродетел отъ Свѣтовната война. Още презъ оная война тѣ третираха лъжата като редовно военно срѣдство, което се вижда отъ

записките на Чърчил и лордъ Понсонби. Тъй лъгаха през време на похода въ Полша, следъ това се надпреварваха съ лъжи при походите въ Норвегия, Холандия, Белгия и Франция и, най-после, отчаяно лъгаха при германското настъпление въ Югославия, Гърция и о. Критъ. Но, ако тия английски методи постигаха нѣкакви успѣхи презъ Свѣтовната война, при сегашната война успѣхътъ имъ е твърде съмнителенъ, защото срещу тѣхъ се противопостави една мощно организирана германска информационна служба, която не само, че парализирва действието на английскитѣ лъжи още при самото имъ появяване, но същевременно поднася на свѣтовната общественост истината за всѣко положение, а тая истина е била винаги само една: тежки и постоянни поражения на Англия навсѣкжде и въ всѣко време.

Понеже сега мъчно вече могат да си пробиятъ пътъ английскитѣ лъжливи информации за английскитѣ „успѣхи по море и суша“, за да не се изостави съвсемъ това старо сръдство, англичанитѣ преминаха съ него въ въздушната война. Тукъ тѣ се заеха усилено да превръщатъ своитѣ постоянни поражения въ успѣхи.

Какво е, обаче, истинското положение въ въздушната война и какви сж английскитѣ информации за нея?

Известно е на цѣлъ свѣтъ, че сведенията, които германската информационна служба даваше на свѣта за досегашнитѣ успѣхи на Германия и неуспѣхитѣ на нейнитѣ противници се потвърдиха, безъ да претърпяватъ каквито и да сж измѣнения. Германия и сега не е изоставила тоя свой методъ. Логично е да се приеме, че и по отношение въздушнитѣ боеве, сведенията на германската информационна служба нѣма да направятъ и сега изключение. Тѣ и сега оставатъ единствени най-близки до действителността. Защото, при военнитѣ информации съществуватъ два принципа: или трѣбва да се лъже или трѣбва да се казва истината. Германия стои на последния принципъ и би било смѣшно да се прави изключение и отклонение за известенъ родъ оржиие.

Англия е възприела принципа, че една въздушна победа може да се счита за спечелена само тогава, когато бжде заявена отъ единъ летецъ подъ честна дума.

Ние не искаме да твърдимъ, че английскитѣ летецъ има едно по-нисше понятие за вой-



Гибити украинци
въ болшевицкитѣ
затвори

нишката чест отколкото германския, обаче, случаят с Бломфилд, водач на една английска ескадра (летец от световната война и носител на много военни отличия), който се самоуби, заради фалшиви сведения, доказва колко лесно могат да се вмъкват известни фалшиви данни в съобщенията на отблънните летци за изтръгнати победи.

Противно на това, в Германия съществува една съвсем друга система на събиране сведения.

За констатирането на една неприятелска загуба за Германия еж мърдавини следните два принципи:

1. Свлягането на неприятелски самолети и преградни балони, както и унищожаването на неприятелски машини върху самите летища, не могат да се признаят за постижения въз основа само на показанията на един единствен летец, или дори и въз основа показанията на целия екипаж от един самолет, защото тук се взема предвид напрежението в което се намира екипажа през време на боя, и, което напрежение, много лесно може да въведе в заблуждение даден летец или екипаж. Германският метод задължава щото даден успѣх да се потвърди от цялото ято, към което принадлежи отличията се самолет.

2. Свлягането на неприятелски самолет, станало зад неприятелска линия, може да бъде признато само, ако бъде потвърдено най-малко от два други екипажа или от екипажа на един друг самолет и от един наблюдавател пост, който се намира на земята.

Разрушени самолети върху летища могат да бъдат доказани или от разкази на пленници или от преминаващите впоследствие сухоземни войски.

През м. август 1940 год. бѣ помѣстено едно интервю с английския министър на въздухоплаването в. „Дейли Мейл“, в което интервю той бѣ запитан от къде произлиза тази неимоверна разлика между английските и германските съобщения за свалените самолети от двете страни. На този въпрос английският министър отговори така:

„Английските твърдения могат да изглеждат често невѣроятни, обаче, тѣ представляват една неоспорима истина, защото



Frank B. Bland

3. 8. 1941

Новият хърватски пълномощен министър в Берлин д-ръ Бранко Бензон

сж дадени въз основа на сведения от английските летци под честна дума“.

На това твърдение ние отговаряме само с това:

— Ако един германски летец при своя доклад за даден свой успѣх се позовѣше само на своята честна дума, това би предизвикало само смѣхъ в неговите другари, не защото тѣ не се усъмняват в неговата честна дума, а защото е известно в какво голѣмо напрежение се намира всѣки летец при едно въздушно сражение и, че дори и при най-голѣмо внимание, може много лесно да се изпадне в заблуждение. Така че, при установяване на резултатите от едно въздушно сражение, е необходим контрол.

При тая прецизност на германската организация за установяване на резултатите от всѣко въздушно сражение, успѣхите на летци, като подполковник Мьолдерс, стават още по-удивителни. Комюникетата на Германското главно военно командване, с които се отбелязаха 82-те въздушни победи на наследника на Рихтхофен, сж лишени както от фантазия, така и от сентименталност. Тѣ сж един достовѣрен документ за утвърждаване на едно дѣло. Това е само тѣх-

ната задача. Какъ Германия ще възнагради своя герой, това е другъ въпросъ и това ще стане по съвсемъ другъ начинъ.

Германскитѣ информации сѣ утвърдени въ

своята практика и въ областта на въздушната война. Предъ тѣхъ блѣднѣятъ дори и най-честнитѣ английски съобщения за победи, а за измислицитѣ да не говоримъ.

Кратки вести отъ Америка

Отъ началото на тая година аржентинското стопанство не получава вече никакъвъ алуминий отъ Съединенитѣ Щати, защото северо-американскитѣ власти не издаватъ никакви разрешения за износъ. Намѣсата на аржентинското посолство въ Вашингтонъ, сѣщо, така, не помогна. Отговори му се, че самата американска оръжейна индустрия се нуждае отъ алуминий, така че, за износъ не остава нищо на разположение.

Аржентина не притежава нито баукситни залежи, нито пъкъ собствени заводи за добиването на алуминий. Тя очаква всичко отъ вноса на Съединенитѣ Щати, които бѣха единственитѣ доставчици до сега. Сега вече, едва ли е възможно да се намѣрятъ други доставчици, защото днесъ алуминиятъ е нуженъ навсѣкѣде за въоръжителни цели. Вследствие на това Аржентина ще трѣбва да понася липсата на единъ такъвъ важенъ суровъ материалъ. Това отговаря напълно на факта, че С.-А. Щати днесъ не могатъ да си позволяятъ никакъвъ износъ на алуминий. Самата алуминиева индустрия въ страната не е вече въ състояние да задоволи настоящитѣ нужди на оная частъ отъ индустрията, която се занимава съ преработването на алуминия, като напр. аеропланната индустрия. При това положение, какво остава за проектираното разширение на оръжейното производство?

Петролниятъ диктаторъ Айкъс отпрати преди известно време силни упѣри къмъ рѣководителитѣ на алуминиевата индустрия, заради недостатъчното производство. Той заявилъ, че „ако войната бѣде загубена, то историчитѣ ще отсѣдятъ на-голѣмата вина за това на алуминиевата индустрия, която отъ адлчностъ не прояви достатъчно готовностъ за засилване на своето производство“. Това изявление се отнася до компанията, която има монополъ върху цѣлото американско производство на алуминий.

Сега въ С.-А. Щати се въвеждатъ ограничения и въ употребата на каучуковитѣ изделия. Предвижда се да се намали часната употреба съ 25%. Преди всичко автомобилиститѣ ще трѣбва да пестятъ автомобилнитѣ гуми, защото американскитѣ автомобилизми се нуждаеше до сега отъ около 70% отъ общото количество сурова гума.

Въ С.-А. Щати още не се чувствува липса отъ каучукъ. Сѣществуватъ опасения, обаче, че единъ день вносите на сурова гума може да бѣде затрудненъ, ако се стигне до единъ конфликтъ съ Япония. Затова сега ще трѣбва да се складиратъ голѣми резерви.

Споредъ статистическитѣ публикации на международното бюро на труда въ Женева, броятъ на безработнитѣ въ Съединенитѣ Щати, възлиза, за първата четвъртъ отъ настоящата година, на 5.1 милиона души. Това прави 13.8% отъ цѣлото работоспособно население. Американскитѣ занаятчийски организации не вѣрватъ на тия статистически данни. Тѣхнитѣ собствени сведения сочатъ, че числото на безработнитѣ е двойно по-голѣмо, т. е. около 10 милиона души. Наистина, една положителна статистика за американската безработица не може да се създаде, защото живота на работническото е много зле организиранъ. Сведенията на Женевското бюро на труда сѣ безспорно невѣрни. Това бюро, обаче, днесъ за днесъ, се рѣководи още отъ демократи и евреи, които служатъ на британско-американскитѣ интереси.

Все пакъ е характерно за стопанскитѣ и социални условия въ С.-А. Щати обстоятелството, че дори и споредъ статистиката на Женевското бюро, тамъ сѣществуватъ 5 милиона безработни, които не могатъ да намѣрятъ препитание, въпреки че въоръженето доведе до една небивала до сега благоприятна конюнктура въ трудовия пазаръ.

Мюнхенъ — бъдещиятъ оперенъ градъ на Европа

Знае се, че Мюнхенъ е най-известният градъ на изящнитъ изкуства и на изкуствата въобще въ Германия и въ Европа. Обаче, това би тръбвало особено да се подчертае по случай предстоящата годишнина на Моцартъ, а именно, какво ще направи Мюнхенъ за него и за великия германски майсторъ на оперната сцена: Рихардъ Вагнеръ. Въ този градъ ще бъдатъ изнесени тѣхнитъ най-отбрани оперни творби, които сж триумфъ на тѣхното творчество.

Мюнхенъ може да претендира вече за единъ отъ първитъ ржководни центрове на германското оперно изкуство. Това напълно съответствува на националъ-социалистическата

културна политика, която прави всички жертви и полага необикновени грижи за органическото закрепване и разрастване на този родъ изкуство въ града на националсоциалистическото движение. За въ бъдаще сж предвидени планове, и отъ нѣколко години вече се изграждатъ основнитъ положения, за да може Мюнхенъ да си извоюва ржководно мѣсто и като градъ на оперното изкуство.

Проф. Клеменсъ Краусъ, на когото е повърена тази деликатна художествена строителна работа, и който застава като ржководителъ на германската и общоевропейската оперна култура, направи предъ журналиститъ на германския и чуждия печатъ изявления



Foto: Atlantic

Кметътъ на София, инж. Иванъ Ивановъ, пристига въ Берлинъ, посрещнатъ отъ главния кметъ на Берлинъ г. Стегъ. Задъ г. кмета Ивановъ е българскиятъ царски пълномощенъ министъръ въ Берлинъ Г. Драгановъ.

върху предстоящите задачи които ще бъдат осъществени, върху досегашните постижения и бъдещите планове на художествената му работа в бъдещия град на оперното изкуство. Във четири годишната си дейност в Мюнхен той е успял, без много шум, да направи една значителна реформа, която улеснява извънредно много бъдещата му работа. Тази реформа е от кардинално значение и днес достойно може да се смята за една реформа от висок мащаб. Мюнхенският оперен стил, така както го създава прочутият диригент проф. Клеменс Краус, остава съвсем оригинален и днес той има стойността на една максимална мърка за висотата на културата, на която се намира тази оперна сцена.

Най-старите творби на оперните майстори биват разработвани драматически и текстово, но съвсем внимателно, в стила на майсторите, и по този начин оперите им стават годни не за една елегантна премиера, и след това да бъдат забравени от диригенти, артисти и публика, но за едно продължително закрепване и оставане в репертуара за дълго време като първокласни опери. Подбират се актуални опери за нашето време, които имат обществена и художествена ценност и се полагат грижи за един собствен стил на представлението, изнасяни при изключителни проучвания от диригенти, оркестър и артисти. Това сж само някои от методите на оперната работа в Мюнхен. Столицата на Бавария — Мюнхен — има особено географическо положение на културен център. Със това е съобразен и репертуарния план, в който до майсторските произведения на германската оперна сцена, се дава простор и на съвременното изкуство на европейското оперно творчество, особено на италианското.

Юбилейните представления през неотдавна състоялата се оперна седмица, посветена на Джузепе Верди, показаха най-добре разнообразието на репертуарния план. Във бъдеще в репертуарния план на Мюнхенската опера ще се включват редица особени и извънредни представления.

За тази огромна оперна творческа работа сж поставени на разположение голъми средства, като се цени предварително бъдещия резултат и всичко това се прави с оглед



Foto: H. Hoffmann

Интересно е да се открие, какви ли чувства е изпитал този германски войник, когато открил, че дори и в Финландия „Моята борба“ на Адолф Хитлер намира читатели. Може би тази книга да говори много повече на Финландците, отколкото Библията и Евангелието или възторжените слова на оетел Григорий Петров.

за повисокото определяне на целта на работещата национал-социалистическа културна воля.

Въпреки войната, работата тук върви както изобщо в всички области, без спъване. Във бъдещия план на Мюнхенската опера се предвижда чествуване юбилейната година на Моцарт, а през идната година ще се уреди една седмица, посветена на творчеството на Рихард Штраус. Тогава ще се включи и едно гостуване на Римската Кралска Опера, за да се покажат постиженията и ранга на европейското оперно изкуство извън Германия. Всичко това поставя Мюнхен на особена висота. След войната той неминуемо ще бъде град на изкуството в нова Европа и в тази насока ще стои на първата мѣсто между световните градове на оперното изкуство.



Рузвелт не върви само по стъпките на Уилсън — той иска да го изпревари